

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ALFRED MAGHARD

ΓΙΑΤΙ ΤΟΥΣ ΛΗΣΜΟΝΗΣΕ Ο ΧΡΙΣΤΟΥΛΗΣ

(Πρωτοχρονιά τῷ 1915)

Α φτωχά μικρά τουρτούριζαν.

— Κρυώνω, Μελία! Ἐπάγωσαν τὰ πόδια μου!... φώναζε ὁ Μπουλ.

— Πλάγιασε, Μπουλ! τοῦ εἶπε ἡ Μελία.

— Πλαγιάζω... Μὰ τί θὰ γίνῃ μὲ τὰ παπούτσιά μας;... Θὰ τὰ βάλουμε σὸ τῆλα ἢ δὲν θὰ τὰ βάλουμε;

— Πρόσκει νὰ τὰ βάλουμε... Δὲν εἶν' ἔτσι, Μελία; ἀκούστηκε ἔξωφρα καὶ μὴ ἄλλη φωνὴ ποὺ ἔμοιαζε νάχευται ἀπὸ μακριά.

Ἦταν ὁ Μπαμπῆς ποὺ, τυλιγμένος μὲ σα σὰ σκεπάσματά του, μὲ τὸ κεφάλι σχεδὸν χωμένο σ' αὐτὰ, εἶδε κα' αὐτὸς τὴ γυναικί του.

— Ὁ Μπουλ, ξανάκε σὲ λίγο :

— Ἄζω, Μελία! Πάρε τὰ παπούτσιά μας!... Βάλτα γρήγορα σὸ τῆλα!...

Ἡ Μελία ἀποκρίθηκε τότε ἐκνευρισμένη :

— Πάρε, ἐπὶ τέλους! Θὰ τὰ βάλω, ὅταν γούσω τὴ Μερμέν. Μ' ἂν δὲν πλαγιάσῃς, θὰ γράφω σὸ μπαμπὰ πὼς εἶσαι κακὸς!

— Πφ! Καὶ τί θὰ μᾶς κινήσῃ ὁ μπαμπὰς; Εἶνε στὸν πόλεμο... δὲν μπορεῖ νὰ ῥθῇ!

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, δὲν θὰ βάλω κα' ἐγὼ τὰ παπούτσιά σου σὸ τῆλα.

Φοβισμένος κάτω, ὁ Μπουλ πῆγε κοντὰ στὸν ἀδερφό του. Σηκώσε τὸ σκέπασμα καὶ φάνηκε ἀπὸ κάτω ὁ ξεπαιγμένος Μπαμπῆς ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ζεστάνῃ μὲ τὴν ἀνακνὴ του τὰ κρυωμένα πόδια του.

Ἡ ἀτόπη ἐπίσκεψι τοῦ ἀδερφοῦ του ἀνησύχησε τὸν τελευταῖο κα' ἐγχοίμασε :

— Μελία, ὁ Μπουλ μοῦ κάνει ἀέρα!

Ἡ Μελία γύρισε καὶ μάλωσε τὸν Μπουλ :

— Πρόσεξε Ὁ Ἄι Βασίλης δὲν θὰ βάλῃ τίποτε στὰ παπούτσιά σου, τοῦ εἶπε. Ἀλήθεια, τί κακόταδο ποὺ εἶσαι! Ἄς ἦσαν ἐδῶ ἡ μαμά καὶ θάβλεπε!

Τὰ δύο παιδιὰ ἐξακολούθησαν νὰ τσακώνονται κάτω ἀπ' τὸ σκέπασμα ἐπίμονα, μὴ σιωπηλά. Ἡ Μελία ἐγύρισε γρήγορα τὴ Μερμέν, μὴ μικροῦλα τσεκάρων χρόνον, ποὺ δύο μέρες τώρα τὴν ἐθακάνε μὲ τὴν ἴδια ἐρώτησι :

— Εἶνε ἀλήθεια πὼς Ὁ Ἄι Βασίλης κατεβαίνει τὴ νύχτα μὲς' ἀπ' τὸ τῆλα κα' ἀφίνα κανούργια παπουτσιά στὰ παιδιὰ, μὲ ὠραία δῶρα μέσα σὲ κάθε παπούτσι;

Καὶ ἡ Μελία, ἂν καὶ δὲν ἦταν παρὰ δώδεκα χρόνον, τῆς ἀποκρινόταν μὲ τὸ ὕφος τοῦ μεγάλου, ποὺ πρέπει νὰ τὰ ξέρῃ ὅλα :

— Εἶνε ὅπως σὸ λέω... καὶ κάτι περισσότερο. Ὁ Ἄι Βασίλης κρατᾷ στὴν πλάτη του ἓνα ὀγκώδες φορτίωμα παπουτσιῶν γιὰ τὰ παιδιὰ!...

Ὅταν ἐπλάγιασε ἡ Μερμέν, ὁ Μπουλ κα' ὁ Μπαμπῆς ἀρῆσαν τὶς ἐχθροπραξίες καὶ πρόβαλαν ἔξω ἀπ' τὸ σκέπασμα τὰ τσαχλινὰ μουτρώα τους.

— Λοιπὸν; φώναξαν ἀνυπόμονα. Θὰ τὰ βάλῃς ἐπὶ τέλους;

— Ναι, θὰ τὰ πάω! εἶπε ἡ Μελία, χρενίζοντας τὰ μαλλιά της μωρὸς σπὸν καθρέφτη.

Καὶ ἔμιαζε γρήγορα—γρήγορα τὰ παπούτσιά τῶν ἀδερφῶν της, γιὰ νὰ τὰ μεταφέρῃ μέσα στὴν μικρὴ τους κονίνα, ποὺ ἦταν μὴ σὸς τῆς πρώτα. Ἐκεῖ μέσα βρισκόταν ἓνα τῆλα μὲ φουγάρο καὶ πάνο ἀπ' αὐτὸ θὰ κατέβαινε ὁ Ἄι Βασίλης.

Καθὸν χρόνον ἄλλωστε ἔτσι γνόταν. Ὁ Ἄι Βασίλης ἐρχόταν κα' ἄφινε στὴν θέσι τῶν πάλμων παπουτσιῶν τοῦ Μπουλ (αὐτὸς ὁ Μπουλ, τέλος πάντων, ποτὲ δὲν κατᾷφερε νάχη τίς σόλες που γερός), τοῦ Μπαμπῆ ποὺ κατέσπερε συστηματικὰ τὰ παουτῆρια του, τῆς Μερμέν καὶ τῆς Μελίας, ὄχι τὸ θαυμάσια κανούργια παπούτσι, φαρδιά καὶ βαρειά, μὲ καρφιά, καμωμένα ἀπὸ χοντρὸ πετσὶ, σκληρὸ στὴν ἀρή, ποὺ εἶχε μὴ δυνατὴ μικροῦλα, μὲ σιδερένια στῆς μύτες. Ἐπὶ πλέον, ὁ Ἄι Βασίλης, ποὺ ξέρει τόσο καλά νὰ συνδιάξῃ τὸ θερμὸ μὲ τὸ

ὀφέλιμο, ἔχωνε σὸ βάθος καθενὸς παπουτσιῦ ἓνα κοντὶ μὲ καραμέλες κα' ἓνα Χριστούλη ἀπὸ κάρντιο.

Τὰ παιδιὰ ξεπνοῦσαν καὶ χαροῦσαν κάθε χρόνο τὰ δῶρα τοῦ Ἄι Βασίλη μὲ τρελλὲς φωνούλες.

Λοιπὸν ἐξείνη τὴ νύχτα τοῦ πολέμου, ἐξείνη τὴ θλιβερὴ νύχτα, τὴν τυλιγμένη μὲ σιωπὴ, ὁ Ἄι Βασίλης θὰ ξανάκανε, ὅπως πάντα, τὴν ἐπίσκεψι του.

Ἡ Μελία ἔβαλε τὰ ἔξη παπούτσιά πλάι—πλάι μωρὸστὰ σὸ τῆλα. Γιὰ νὰ εἶνε μάλιστα πὸ εὐπαρουσίαστα, τὰ ἔτριψε πρῶτα μὲ τὴν ἀκρὴ τοῦ μαγκιῦ της γιὰ νὰ βγάλῃ τὴ σκόνη.

Ὅσοι ἔμεινε πολλὴν ὥρα μωρὸστὰ τους ἀκίνητοι, μὲ μὴ ῥητὶδα σὸ μῆτωπο, μὲ τὰ μωρὸστὰ χροματισμένα, σκερτικῶ.

Γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ἡ Μελία δὲν ἐπίστευε καθόλου σπὸν ὑπερφυσικὸ ἐρχομὸ τοῦ Ἄι Βασίλη μὲς' ἀπ' τὴν σκίλην τοῦ φουγάρου. Ἡ Μελία, ὅπως ὅλα τὰ παιδιὰ αὐτῆς τῆς ἡλικίας, δὲν ἦταν τόσο εὐπιστὴ, γιὰ νὰ μὴ μαντέψῃ τὴν ἀλήθεια. Ἦξερε πὼς ἦσαν οἱ γονεῖς ἐκείνοι ποὺ φρόντιζαν, τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς, νὰ φέρουν τὰ δῶρα στὰ παιδιὰ τους. Οἱ πλούσιοι μάλιστα ἔπαιρναν καὶ τοὺς ὑπέρθετες τὸν γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσουν, τόσο πολλὰ κα' ὠραία παιχνίδια εἶχαν νὰ χαρίσουν : Σῦλλα ἀλογάκια, φουγάρα ἀπὸ χροτόν, μολυβένιους στρατιώτες, σιδερεδρόμους ποὺ ἔτριχαν μόνου τους, μικροῦτσκα μαγαζάκια γεμάτα ἀπὸ καλὰ φαγώσιμα πράγματα καὶ κοίταξες ποὺ ἀνογόζλευσαν τὰ μάτια τους, λέγοντας : «Μαμά!», τὴ λέξι ποὺ ἀντιχεῖ γλυκάτατα στὴν καρδιά ἰδίως τῶν μικρῶν κοριτσιῶν.

Ἡ Μελία τὰ συλλογίζετο κα' αὐτὰ κα' εἶχε μεγάλη θλίψη. Ὁ πατέρας θάνατος τῆς μητέρας της, ἡ ξαρκινὴ ἀναχώρησι τοῦ πατέρα της γιὰ τὸν πόλεμο, τὴν εἶχαν μεταβάλῃ μὲ μᾶς, ἀπὸ δώδεκα χρονῶν κοριτσάκι, σὲ μὴν μικρὴν κοκοροῦλα. Ἀνάτριφε, σὴν μὴ γυναικα μωραμένη στὴ ζωῆ, τ' ἀδέφια της, διὸ ἄπαχτα ἀγόρια, καὶ τὴ Μερμέν, μὴ ἀδύνατη μικροῦλα, ποὺ ἐδίχε ὀλοένα.

Βέβαια ἡ κυρία Μπουλ, ἡ καλὴ γειτόνισσα, φρόντιζε κάπως κα' αὐτὴ τὴν οἰκογένεια τῶν μικρῶν, μὰ ὅσο καὶ νᾶσαν, ἡ Μελία εἶχε ἐλπίον τῆς τὰ περισσότερα βάρη τοῦ σπιτοῦ. Τὰ κατᾷφερε ὀπίστω καλὰ, γιὰτὶ ἦταν δασκαλιέμη στὸ σκληρὸ σχολεῖο τῶν φτωχῶν.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ, στὴ διπλανὴ κίμαρα, τὰ δύο ἀγόρια ἀνησυχούσαν :

— Τί κάνεις, Μελία; φώναζαν. Τάβαλες;

— Ναι, ἔτοιμα εἶνε! ἀποκρίθηκε ἡ Μελία ἀπ' τὴν κονίνα.

Ἐκτύπησε ἔπειτα τὸ φουγάρο κα' ἐρηθνοῦσε :

— Βέβαια! δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κατεβῇ ἀπὸ καὶ μέσα... Δὲν εἶνε ὁ Ἄι Βασίλης ποὺ φέρνει τὰ δῶρα... Ὁχι, τὸ ξέρω ἐγώ...

Ἐξαφνα ὅμως μετάνοισε γιὰ τὰ λόγια ποὺ εἶπε. Φοβήθηκε. Καὶ γιὰ μὴ στιγμὴ συλλογίστηκε ὅτι ἴσως ἡ φίλες της νὰ ἔκαναν λάθος ὅταν τῆς ἔλεγον πὼς ὁ Ἄι Βασίλης δὲν ἦταν παρὰ ἐφευρεσι τῶν γονέων. Βέβαια, κανέναν ἡλικιωμένο δὲν θὰ τὰ κατᾷφερε νὰ περάσῃ ἀπὸ ἓνα τέτοιο φουγάρο καὶ μάλιστα μ' ἓνα φορτίωμα στὴν πλάτη. Ὁ Ἄι Βασίλης ὅμως μπορεῖ νὰ περάσῃ ἀπὸ παντοῦ, ἀπὸ παντοῦ, μπορεῖ νὰ γίνῃ ὅσο θέλει μικρὸς...

Ποῖν ἀπὸ λίγη ὥρα ποὺ ἡ Μελία εἶχε βγεῖ ν' ἀγοράσῃ γάλα, ἀπάντησε στὴ σκόλα τὸν γείτονα τοῦς τὸ Μπαμπῆ. Καὶ ὁ Μπαμπῆ τῆς εἶπε :

— Ἐγὼ ἔγραφα στὸν Ἄι Βασίλη νὰ μοῦ φέρῃ ἓνα πηλῖαο στρατηγοῦ!...

Καθὸς εἶλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ μικροῦλης δὲν εἶχε καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Ἄι Βασίλης θὰ τοῦδινε ἐκεῖνο ποὺ ποθοῦσε.

— Θὰ ἰδῆς, Μελία, τὴν ἐθεβαίωσε. Ἐγραφα στὸν Ἄι Βασίλη πὼς μὴ χροιάζεται δίχως ἄλλο ἓνα πηλῖαο στρατηγοῦ γιὰ νὰ παίξω τὸν πόλεμο, ἔπει τοῦγραφα... Καὶ θὰ δῆς. Αὐτὸ ποὺ θὰ ἔχω τὸ πηλῖαο μου, ναί... καὶ θάνα γεμάτο γαλιόνα!...

Ἄν λοιπὸν ὁ Ἄι Βασίλης κατέβαινε ἀπὸ σπῆτι ποὺ γείτονα, γιὰ νὰ φέρῃ τὴν παραγγελία τοῦ Μπαμπῆ, γιὰτὶ νὰ μὴ στωματοῦσε καὶ

Θὰ ἤθελε πολὺ νὰ τὸν ἔβλεπε τὸν Χριστούλη, ποὺ μοιράζει κάθε χρόνο τόσα παιχνίδια...

σ' αυτούς; Είχαν τόσο άνεργη από παπούτσια, αυτή και τ' αδέρφια της!...

'Η πίστι του υπερφυσικού άνάβα εύκολα στις εύπιστες καρδιές των παιδιών. Κι' η Μελία έπίστεψε πάρα θεριά. Έπηρεε τη σκούπα, έσοκούπισε τις πλάκες της κουζίνας, έκλεισε στο ντουλάπι ένα κομμάτι βούτυρο, που ήταν σκετασμένο μ' ένα άναποδογουραμένο ποτήρι κ' έξεσκόνισε το τζάκι—ναι, το τζάκι—για να γίνει κ' αυτό άξιο της οδύνας έπισκέψεως. Κι' ύστερα, άποφασιστικά, έβγαλε κ' αυτή τα παπούτσια της και τ' άνομήτησε δίπλα στα έξη καλύτερα του τών μαζών της αδελφών, που έπεριμέναν τόν 'Αι Βασίλη, *

'Ετέραςε μιά νύχτα μεγάλη, άτέλειωτη... 'Ο Μπαμπής κ' ο Μπουί έσποριγοήριζαν άδύακα στο κρεβάτι τους. Έγρασοτίσαν την άδαρφή τους άγρυπνη, βασανίζοντάς την μ' έρωτήσεις :

— Μελία, τί ώρα είναι; Πότε θά ξημερώσει; Αί, μου φαίνεται πως κάποιος κονιά να χαρή στην κουζίνα! 'Αν έπιγαίναμε σιγά—σιγά να δοίμε; Νομίζεσε πως από θά τόν έβανε να φύγη, άν είναι ό 'Αι Βασίλης;

'Η Μελία προσπάθησε να βανωταίηση την περιέργειά της. — Βέβαια, τούς ελε, άν άκουση θόρυβο αυτός ποίνα στην κουζίνα, θά φύγη και από πάντων, άν αντί για τόν 'Αι Βασίλη, έχει ρθει ό ίδιος ό Χριστούλης.

— Τί λές; 'Ο Χριστούλης!

'Α, ό Μπαμπής θά ήθελε πολύ να τόν έβλεπε, τουλάχιστο μιά φορά στη ζωή του, αυτόν τόν Χριστούλη, που μιλούν τόσο γι' αυτόν, αυτόν τόν τυχερό Χριστούλη που δεν είναι ύποχρεωμένος να παγνήνη σχολείο, όπως αυτός, που περπατάει όταν του κάνει κέρει κέρανο στα κεραιάδα, που δρασκελίσει τις κωνοδόχες, που έχει στη διάθεσί του τόσα παιχνίδια, τόσα παιχνίδια και που μπορεί να τα μοράζει κάθε χρόνο, χωρίς να του λαγοστέουν, σ' όλα τα παιδιά του κόσμου. Μιά ελα που άπαρχεινεται και ν' άνοιξη, έστο το ένα του μάτι! 'Αλλοώς... αντίο παπούτσια και κωραμιές!...

'Επί τέλους έφτασε κ' η ήμερα, μιά μέρα άσσοπνη και θαμτή.

'Ο Μπουί δεν κρατίωναν πειά. — 'Εγώ σηκώνομαι! φώναξε.

Και πήδησε έξω άπ' το κρεβάτι του. Αυτό ήταν το σύνθημα που περιμέναν β'λοι. 'Ο Μπαμπής τόν άκολούθησε πρώτος, ύστερα η Μελία, ύστερα η Μευέν, που την ζήτησε ό θόρυβος τών άλλων. Τα παιδιά άωρήσαν κ' έμπηκαν στην κουζίνα.

Μπροστά στο τζάκι, όχτώ παπούτσια ήταν άραδιασμένα...

— Νά πα! φώναξε ό Μπαμπής. 'Αλλοίμονο! 'Ησαν όχτώ παπούτσια με φαγομένα ταξούνια, με σόλες σφραβοπατημένες! 'Οχτώ παπούτσια μεταχειρισμένα, άλλα...

— Μπα, δεν ήθε ό Χριστούλης!... φημίσεε λυπημένα ό Μπαμπής. — Για φάξε μέσα! Κομμάτια φραά δεν ξέφει κανείς τί γίνεται... ελε ό Μπουί με κάποια έπιδα άνάια στην ψυχή του.

'Αλλά τα παπούτσια ήταν άδειανά. Τότε και τα τέσσερα παιδιά, γιγνά με μόνα τα ποικάμωσα, έμειναν εκεί για πολλή ώρα, θλιμμένα, πολύ θλιμμένα... Κι' έπειδή έκανε πολύ κρύο, είχαν τα χέρια στους κόρφους τους, τα γόνατα κολημένα, κ' έτρεμαν, έτραμαν...

'Επί τέλους η Μελία άνοιξε το στόμα της και μίλησε. 'Απ' τη μιά μεριά για να παρηγορήσει τ' άπογοητευμένα παιδιά, άπ' την άλλη για να φιλιάξει άπειρακτη τη θελτική τους άταλάτη, ελε άπλά: — Τί άνόητοι που είμαστε άληθεια!... Σεχάσαμε να γράψουμε στο Χριστούλη να μάζ φέρη παιχνίδια. Γι' αυτό μάζ ξεχάσε... Του χρόνου θά πού κάνουμε ένα μεγάλο—μεγάλο γράμμα... Πάμε τώρα μέσα. Κάνει τόσο κρύο εδώ!...

Και θλιμμένοι, βαρετά θλιμμένοι οι φτωχοί κ' όρφανοί μικρούληδες ξεαναβίρσαν τουτορούζοντάς στην κάμαρά τους...

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΚΑ
ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΚΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Το μεγάλο στόμα φανερόνει άκρισία. 'Οταν μάλιστα έχει και παχειά χείλη, δείχνει όνηρηία πνεύματος. Το μικρό στόμα πάλλ φανερόνει κωλοσίνη κ' ευγένεια ψυχής. 'Αν έχει χείλη λαιτά και θλιμμένα, ό κάτοχός του είναι προκασμένος με ζουρηό πνεύμα και αισιόδοξη ίδυσυγκρασία. Τα ίσχνά και όχρα χείλη προδίδουν φλοσργυρία και κακία. 'Οταν η γονίες τον ελε γνωριμένες προς τα πάνω, φανερόνουν χαρακτήρα ψυχρό και περισφορητικό. 'Αν όμως ελε γνωριμένες προς τα κάτω, δείχνουν σαρκαστική διάθεσι, ύποχρητικό χαρακτήρα κ' άγενή ψυχή.

Α ΠΟ ΔΩ ΚΙ' Α ΠΟ ΚΕΙ
ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πώς συνειλιώθηκαν κ' ειρήνεψαν οι κάτοικοι του Μοντρεάλ. Το παράδειγμα του χοντρο-χασάπη. 'Η άσχημη και ή τιμή του πρίγκηπος Κοντέ. 'Η πνευματώδης άπάντησις της πρίγκηπισσας. Σε τί ώφειλε ό Μπαγιάρ τη γενναιότητά του. 'Η ύπέροχες μητρικές συμβουλές, κ.τ.λ.

Κατά τόν περασμένο αιώνα, η 'Αμερικανική πόλις Μοντρεάλ είχε περιπέσει σε φρικτή άναρχία και διατελοόσε υπό την άπειλή έμφύλιου στραγαμού. Οι πολίτες τών δυό αντίπαλων μερίδων συγκεντρώνονταν κατά ομάδας σε διάφορα σημεία της πόλεως και φιλωνεικούσαν, κάποτε δε άντιήλλασαν και ξυλιές.

Μιά μέρα, εκεί που το συγκεντρωμένο πλήθος βρισκόταν όπως πάντα, σε μεγάλη παραχή κ' άνοσιτάτωση, ένας χασάτης όνομαζόμενος Ούιλιαν Δίκ, διέσχισε τόν κόσμο, πήδησε σ' ένα προπέζι, που χρησίμευε για βήμα και ζήτησε την άδεια να μιλήσει.

'Ο χασάτης αυτός ήταν ύπερβολικά ύψηλόσωμος και παχύσωμος και ή σωματικές διαστάσεις του έκίνησαν την περιέργεια του πλήθους και ή έβαναν να σοιάση.

— 'Αδελφοί και φίλοι, άρχισε ό χασάτης, βλέπετε πόσο χοντρός είμαι;

— 'Ο κόσμος άρχισε να γελά.

— 'Αν έγνωρίζατε τη γυναικά μου, ξεκαλοούθησε ό αυτοσχέδιος ήρτωρ, θά γελοούσατε ακόμα περισσότερο, γιατί εκείνη είναι πριεζ φορής χοντροτέρα από μένα.

'Οταν λοιπόν τασιωνόμαστε καμιά φορά, άνταραζόμαστε να μεταφέρουμε τα πράγματα μας από την κάμαρά μας σ' άλλη, γιατί δεν μάζ χωράει. 'Οταν όμως είμαστε άγατημένοι, τα πενοήμε μιά χωρά εκεί μέσα, χωρά ενοχες στο ίδιο κρεβάτι, τα έπιπλα δεν μάζ ένοχλούν.

'Ο σύντημος κ' έκφραστικός αυτός λόγος του χασάτη προξένησε τόση έντύπωσι στους παρισταιμένους, ώστε οι αντίπαλοι έδωσαν τα χέρια τους και συμφιλώθησαν και το Μοντρεάλ. Ξαναβήσε έτσι τη γαλήνη και την ήσυχία του.

'Ο πρίγκηπος Κοντέ, ό όποιος ήταν περαιοτός άσχημος, έπρόκειτο ν' άναχωρήσει κάποτε για την 'Αγγλία και ελεε στη σύγγρο του, άποχαρτεώντας την :

— Προσέχετε, άγατητή μου, στο διάστημα της άπουσίας μου να μην μ' άπατήσετε!...

— Πονχάσετε, φίλε μου, του άποκρίθηκε εκείνη. Αυτή ή επιθυμία δεν με πάνει παρά μόνον όταν σε θέλω!...

'Ο Μπαγιάρ, ό άνώτερος όλων τών ίπποτών της Γαλλίας, ό όνομαζόμενος από τούς συγχρόνους του κάροβος και άφνος ίπποτής, ό ήρωας άπέριον άνδραγαθημάτων στα πεδία τών μαζών, άτέδιδε την γενναίωτηρά και τη μεγαλοφυχία του σε μιά συμβουλή της μητέρας του.

'Οταν δηλαδή ό ευπατρίδης αυτός έγινε δεκαπενταόρον χρόνον και έτοιμάστηκε να πάη στην αυλή κάποιου άρχοντος, η μητέρα του, ξεπροβοδίζοντάς τον, του ελε :

— Πέτρε, παιδί μου! Να ύπερτης έν πρώτος το Θεό και να προσεύεσαι σ' αυτόν, πρωί και βράδυ. Να είσαι περιουσιώδης και φιλεύσπλαγχνος προς όλους. Να φιλάγεσαι άπ' τούς κόλασας. Ν' άποφείνης το φθόνο, το μίσος και το ψεύδος, γιατί είναι άνάξια τών γενναίων. Και τέλος, να προστατεύης τις χήρες και τα όρφανά.

Τα ύπέροχα αυτά λόγια έμειναν για πάντα χαραγμένα στην ψυχή του Μπαγιάρ, ό όποιος ούδέποτε παρέβη τις συμβουλές της μητέρας του...

'Ο Βίσμαρκ, ό περίφημος σιδηρός καγκελλάριος της Γερμανίας, στα νεάτα του ήταν πολύ όρημητος και ρωκοκίνδυνος. 'Οταν φοιτόσε στο Πανεπιστήμιο της Γοτιγγης, είχε κατασει διάσημος για τίς έπαυτες μονομαχιές του. Είχε μονομαχήσει 28 φορές έν όλο και δεν είχε πληγωθει, παρά μόνο μιά φορά, και τότε όμως όχι άπ' τόν αντίπαλό του, αλλά με το ίδιο του το σπαθί. Καθώς έμονομαχούσε δηλαδή, έκόπηκε ένα κομμάτι του σπαθιού του και τόν χτύπησε στο πρόσωπο. Το σημάδι της πληγής αυτής έμεινε για πάντα στο πρόσωπο του Βίσμαρκ.

Την ίδια εποχή, ό Βίσμαρκ άποσύρθηκε σ' ένα πατρικό του κτήμα για να το έπιβλεπή, κ' έγινε ό πρόμος της περαιοφίας. 'Ολο γύρω, χωράει και ή ευγένεια, τόν άποκαλοούσαν 'Βίσμαρκ ό... λυσισαίμενος!'

